

La Unió Liberal. — Per a acontentar el públic que freqüenta aquest local, l'empresa va obsequiar-nos amb una obra d'ambient social, que no ens recordem si era «Pan de Viena» o «Mal de piedra».

Bé; el títol és el de menys i a La Unió Liberal ja tenien el públic assegurat, tant si era famèlic de pa de Viena o diabètic amb *mal de piedra*, i les dues tendències feren cap a veure l'obra com tres i dos fan cinc.

Cada vegada que la Cazorla sortia a escena i feia aquell plor que se us fica a les entranyes, el públic arrencava en aplaudiments que eren correspostos per la dita senyora amb uns bonics panets autèntics de Viena, fets a can Serra i unes barretes de pa integral per als diabètics.

Nosaltres, que sempre fem la balança amb les coses que són o no socials, no podem fer el comentari que és del cas. Vegérem que el públic plorava molt i ja n'hi ha prou; només podem agafar un comentari: Noi, aquesta obra és un «Pan de... Barra» com una casa!...

Majestic.—No, ens podem queixar. El programa presentat diumenge en aquest cinema era d'aquells que nosaltres en diem «pistonuts». La pel·lícula «Sherlock Holmes» és digna de figurar en la llista de les grans super-produccions. Ensenya d'assaltar els bancs que és una delícia. Si a la Banca Arnús tinguessin una tenda de comestibles al costat, ens hi veuríem amb cor; però havent-hi una barberia, no.

L'altra pel·lícula, «El dinero tiene alas», més «pistonuda» que la primera, i la revista, més «pistonuda» que les dugues juntes.

Dimarts, dimecres i dijous, represa d'un programa a base de «Topaze» i de «Remordimiento». Creiem del cas no fer-hi cap comentari, puix que els dos títols són ja garantia d'èxit.

Posem en coneixement dels nostres llegidors que ja tenim el «passe». Com es coneix, eh?...

Casino Cinema.—Per a xeringar la companyia de La Unió Liberal, el Cinema Casino va presentar la pel·lícula d'ambient revolucionari que es titula «El tigre del Mar Negro».

El paper de Tigre el feia el senyor Bancroft, però sota el doblatge del senyor Martori; el senyor Martori—ai, no; el senyor Bancroft!—en aquest film no ens va convèncer i si tots els revolucionaris d'aquí Granollers necessiten un vaixell per a fer la revolució, ja estan ben cuits. No obstant i això, vam empassar-nos tot el programa, que ja és dir molt.

Foment d'Obres i Construccions de Sardanes.—Ens vàrem empassar de comentar, en el número passat, la última veïllada de sardanes que s'ha fet en aquest local.

Crec que no cal, però, perquè tothom ja sap com es ballen i no interessa.

Yo a «La Gralla» fastidié;
yo a la «Terra» enrojecí;
al «Butlletí» desprecié
y en todas partes dejé
memoria amarga de mí.

Parlant amb Sant... Feliu

Es la primera vegada que anem a fer una entrevista a un jugador de futbol que a la vegada té la categoria de Sant i és això segurament que fa que ens sentim corpresos i emocionats.

Li sol·licitem audiència i una vegada concedida pel gloriós Sant... Feliu, fem una genuflexió, com li escau a un sant de la nostra devoció, i comencem l'interrogatori.

—¿...?

—Vaig començar i aprendre de jugar a futbol al Cel, on fèiem uns partits molt emocionants. Allà hi ha molt bons jugadors; àdhuc un porter internacional, que us garanteixo que no li passa res Potser ja n'haureu sentit parlar; es diu Sant Pere, i estic fent gestions perquè firmi també pel Granollers.

—¿...?

—No, no; res d'això. Sant Feliu de Guíxols i Sant Feliu de Codines són d'una altra categoria superior a la meva; però en canvi ells no juguen a futbol i no poden cobrar les «primes». Sant Celoni, Sant Cugat i Sant... Elles, tenen la posició de serafins.

—¿...?

—Una vegada ja em van venir a parlar i vàrem entrar en negociacions; però això d'ésser patró dels jugadors de futbol em portava molts compromisos i no vaig acceptar l'ofertament.

—¿...?

Tant com fanàtics, no no en tinc; però devots i admiradors, bastants; potser tants com Sant Cristòfor Nano.

—¿...?

—El Granollers té d'ocupar el quart lloc de la classificació general, com li correspon a un equip de la seva devoció, i si fos precis em valdria de la influència que tinc amb Nostre Senyor perquè es servís disposar-ho.

—¿...?

—La meva adquisició va costar cinc mil ciris...

—¿...?

—...Sí, home!... Vull dir cinc mil ciris de *pela*, que puguen, entre tots, cinc mil pessetes. Si no, veuràs, fes el compte.

—¿...?

—No, noi; això no; de cap de les maneres. Estic molt content dels companys de l'equip i per res del món no voldria fer-los la... traveta De tant en tant n'hi ha algun que diu una paraulota d'aquelles que ofenen, però com que quasi sempre són renecs dels petits, jo ja els hi perdono.

—¿...?

—La meva il·lusió més gran... la meva il·lusió més gran... Ail no t'ho goso dir!... Es... és... que em fessin un altar al camp i que tots els socis hi vinguessin a fer penitència.

—¿...?

—Mira, això ja és ficar-se en la vida privada de les persones. Com em van fer Sant? Em sembla que tu ja vols saber massa.

—¿...?

—Per a jugar a futbol me la trec, la túnica i la corona, i el lliri el deixo a un reconet de la caseta, fins acabat el partit.

—¿...?

—Saps que ets més pocavergonya del que em creia! Venir a demanar-me un «passi» per al Cel!... Encara no en teniu prou amb el del Majestic?... — SAMARRETA